ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **L. K. B. N.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené Mgr. Zuzanou Golovou, advokátkou se sídlem Smilova 547, Pardubice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Náměstí hrdinů 1643/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV-61250-6/SO-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 6. 2017, č. j. 52 A 50/2017 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017. Tímto rozhodnutím bylo podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jako opožděné její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-1888-70/PP-2015. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni doručeno dne 15. 3. 2017 a obsahovalo řádné poučení o místu a lhůtě k podání odvolání. Žalobkyně však své odvolání

nepodala u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, tj. u Ministerstva vnitra, ale adresovala je přímo Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, a doručila dne 28. 3. 2017 na Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové. Tento orgán potom postoupil odvolání žalobkyně dne 5. 4. 2017 Ministerstvu vnitra.

[3] K tomu krajský soud uvedl, že pokud odvolání není podáno u místně a věcně příslušného orgánu, je ten správní orgán, u něhož bylo odvolání podáno, povinen postupovat v souladu s § 12 správního řádu, bezodkladně takové odvolání usnesením postoupit příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomit podatele. V případě, kdy je odvolání doručeno nepříslušnému správnímu orgánu, může mít postoupené odvolání účinky včas podaného odvolání jen tehdy, obdrží-li je správní orgán, který rozhodnutí vydal, v odvolací lhůtě, nebo je-li alespoň v této lhůtě odevzdáno postupujícím orgánem poštovní přepravě (zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67). Podle § 92 odst. 1 věty prvé správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

[4] V daném případě nebylo mezi účastníky sporné, že žalobkyně vzdor poučení obsaženému v rozhodnutí správního orgánu prvého stupně a v rozporu s § 86 odst. 1 správního řádu podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikoliv u orgánu, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal, ale u Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, přičemž tak učinila pouhé dva dny před koncem odvolací lhůty Odvolání tak bylo podáno u nepříslušného správního orgánu. Není přitom pravdou, že Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje a Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (pracoviště Hradec Králové), jsou „*složky téhož správního orgánu – Ministerstva vnitra*“, neboť Policie České republiky ani její jednotlivé útvary součástí Ministerstva vnitra nejsou. Relevantní není ani to, že Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje a Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (pracoviště Hradec Králové), sídlí ve stejném objektu, neboť z tohoto faktu nelze dovozovat, že je možno úkony vůči Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, činit prostřednictvím podatelny Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (taková konstrukce nemá oporu v zákoně).

[5] Významné naopak podle krajského soudu bylo, že odvolání došlo nepříslušnému správnímu orgánu až dne 28. 3. 2017, tedy pouhé dva dny před koncem odvolací lhůty, a proto nebylo možno po Krajském ředitelství policie Královéhradeckého kraje spravedlivě požadovat, aby odvolání ještě v odvolací lhůtě postoupilo (§ 12 správního řádu) příslušnému správnímu orgánu. V této souvislosti krajský soud upozornil, že každé podání musí být nejprve zaevidováno, předáno oprávněné úřední osobě, která jej musí posoudit, zvážit další postup a teprve poté případně vyhotovit příslušné usnesení (které musí být zpravidla aprobováno i vedoucím pracovníkem příslušného organizačního útvaru správního orgánu) a předat jej k poštovní přepravě (§ 40 odst. 1 písm. d/ správního řádu). Všechny výše vyjmenované úkony jsou navíc činěny v konkurenci s jinými správními úkony v jiných věcech vedených u daného správního orgánu, což objektivně prodlužuje předání odvolání příslušnému správnímu orgánu, aniž by bylo možno hovořit o tom, že odvolání nebylo příslušnému správnímu orgánu předáno bezodkladně [nic přitom v projednávaném případě nenasvědčuje tomu, že by nepříslušný správní orgán úmyslně

vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání určené - ostatně žalobkyně v žalobě ani nic takového netvrdila (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)]. I kdyby však nepříslušný správní orgán porušil povinnost uloženou mu § 12 správního řádu, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovodit jakékoliv prodloužení lhůty pro podání odvolání což vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 - 75, publ. pod č. 357/2004 Sb. NSS.

[6] Podstatné pak bylo dále to, že žalobkyně byla v rozhodnutí správního orgánu řádně poučena, u kterého správního orgánu je možno případné odvolání podat. Pokud by žalobkyně, zastoupená advokátem, poučení správního orgánu prvního stupně reflektovala, její odvolání mohlo být podáno včas. Pokud však i přes poskytnuté poučení podala své odvolání u nepříslušného správního orgánu, vystavila sama sebe nebezpečí, že takové odvolání nemusí být příslušnému správnímu orgánu postoupeno v odvolací lhůtě (k tomu viz shodné usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 392/02). Důvody, pro které bylo nutno odvolání žalobkyně zamítnout jako opožděné, je tak nutno v nyní projednávané věci spatřovat především na straně žalobkyně, nikoli na straně správních orgánů.

[7] Krajský soud tak uzavřel, že žalovaná zamítla podle § 92 odst. 1, věty prvé, správního řádu odvolání žalobkyně jako opožděné správně a v souladu s tím se dále nezabývala námitkami uplatněnými v odvolání. Její rozhodnutí proto vyhodnotil jako zákonné.

[8] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Úvodem připustila, že podala za pomoci prostředníka odvolání u nepříslušného správního orgánu, namítala nicméně, že úředník podatelny měl ihned vyhodnotit, že toto podání nepatří na Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje a prostředníka o tom poučit, a to tím spíše, že odvolání bylo nadepsáno názvem správného orgánu. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, neboť součástí spisu je jasně nadepsané odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Stěžovatelka má na základě výše uvedeného za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti odvolání stěžovatelky, neboť ta doručila odvolání před koncem lhůty sice na podatelnu jiného úřadu, nicméně jednalo se o složku téhož ministerstva, obě instituce sídlí ve stejné budově, podání bylo řádně označeno a bylo tak zřejmé, komu je adresováno.

[9] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Mezi účastníky není sporný skutkový stav [stěžovatelka, ač uvádí i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nezpochybňuje samotná skutková zjištění, ale jejich hodnocení správním orgánem i krajským soudem], Nejvyšší správní soud tedy při posouzení věci vycházel z téhož jako krajský soud. Má tak za prokázané, že stěžovatelka

svoje odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala u jiného správního orgánu, než který je vydal, a ten je pak postoupil orgánu příslušnému až po uplynutí zákonné odvolací lhůty. Z hlediska ustanovení § 83 odst. 1 a § 86 odst. 1 správního řádu tak bylo odvolání podáno opožděně.

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatě jen zopakovala námitky uplatněné již v řízení o žalobě, s nimiž se krajský soud řádně a velmi podrobně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku, aniž by na argumentaci zde obsaženou nějak reagovala. Nejvyšší správní soud považuje vypořádání žalobních námitek ze strany krajského soudu za správné, svým rozsahem za vyčerpávající a s jeho názory se v plném rozsahu ztotožňuje. S ohledem na to, že v kasační stížnosti chybí jakákoliv polemika s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku, může na ně Nejvyšší správní soud pro stručnost v plném rozsahu odkázat. Za potřebné považuje pouze zdůraznit některé podstatné skutečnosti.

[13] Zásadní pro posouzení lhůty k podání odvolání je především to, že stěžovatelka byla o místu a lhůtě k podání odvolání rozhodnutím správního orgánu prvního stupně řádně poučena. Tím je eliminována možnost případného prodloužení odvolací lhůty ve smyslu § 83 odst. 2 správního řádu. Pokud se pak stěžovatelka tohoto poučení nepřidržela, mohou jít důsledky chybného postupu jen k její tíži.

[14] Dále není opodstatněné tvrzení, že Policie České republiky je složkou Ministerstvo vnitra; takové tvrzení je ve zřetelném rozporu s postavením tohoto orgánu tak, jak je popsáno v zákoně č. 183/2008 Sb., o Policii České republiky. Ten v § 1 definuje policii jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor (jeden ze samostatných bezpečnostních sborů, dalšími jsou Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Generální inspekce bezpečnostních sborů, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace), v § 6 pak hovoří o její podřízenosti Ministerstvu vnitra, nikoliv o tom, že by byla jeho organizační složkou (stejně tak, jako nejsou složkami svých nadřízených ministerstev ostatní výše jmenované sbory). Zcela irelevantní je pak skutečnost, že v Hradci Králové sídlí oba orgány v jedné budově. Není tedy pochyb o tom, že odvolání bylo skutečně podáno u nepříslušného správního orgánu.

[15] Bez významu je pak i tvrzení stěžovatelky, že úředník podatelny policie pochybil, pokud okamžitě nepoučil prostředníka stěžovatelky o správném místu podání odvolání. Krajský soud jednak logicky vysvětlil, proč považuje postup policie za adekvátní vzniklé situaci, jednak, i kdyby stěžovatelka měla pravdu, mohla by být tato skutečnost v krajním případě nanejvýš podkladem pro uplatňování náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, nikoliv však důvodem pro vytvoření právní fikce dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání odvolání.

[16] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, je zákonný, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[17] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný

rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu